

Una vella amistat

Un relat de: [Nubada](#)

*

- Entesos, arribaré a Manresa a quarts de nou i passareu a recollir-me. Adéu, fins demà passat!

Va penjar el telèfon, il·lusionada per l'excursió que l'esperava. D'aquí a dos dies, per Sant Esteve, marxava d'excursió amb la colla del seu poble d'estiueig. Ja frisava per ser amb ells. La recollirien a l'estació de Manresa i aniria amb ells cap a Greixa i a pujar al Moixeró.

El dia de Nadal, al vespre, al racó de l'habitació reposava la motxilla ben carregada. Se la mirava i pensava en els seus amics, en la colla. L'endemà, en sonar el despertador, la il·lusió va vèncer la son i amb lleugeresa va acabar d'ultimar alguns detalls. Son pare l'acompanyà a l'estació i pujà al tren amb destinació Manresa.

El tren anava força buit i va mirar-se el vagó: un senyor aquí, un altre allà... Es va fixar en un noi de cabells molt curts i va pensar que encara podria entretenir el viatge amb una mica de conversa. Va anar on era ell i va descarregar la motxilla amb la intenció de col·locar-la al portamaletes. El jove s'aixecà amablement per ajudar-la i s'assegueren l'un davant de l'altre, sense dir res. Eren dins el túnel i encara no havien vist la llum del dia. Els tènues llums del vagó just il·luminaven el llibre que el noi tenia repenjat a les cuixes. Ella s'hi fixà, era un bon llibre, l'havia llegit feia pocs mesos.

Per fi sortiren de sota terra i van veure la llum del sol que començava a aparèixer. Feia bo. El noi mirà per la finestra, tancà el llibre i se'l guardà a la bossa. Fou ell qui trencà el silenci.

- Fa bon dia, eh? Vas d'excursió?

I començaren a parlar. De seguida va sentir ganes de continuar aquella conversa animosa. Li preguntà pel llibre que llegia i compartiren la passió per l'autor. Se sentien còmodes i confiats, i es trobaren parlant i parlant, de llibres, de les seves vides i aficions, i també dels seus neguits i preocupacions. Eren joves, i coincidien amb moltes inquietuds. El noi encomanava joia i il·lusió mentre li explicava els seus inicis a la facultat i li parlava del llibre que havia començat a escriure.

El viatge es féu molt curt, gastant saliva de tant parlar. Ben aviat van veure el perfil retallat de les muntanyes de Montserrat i arribaren a Manresa. En baixar del tren, la intensa fredor d'aquell matí d'hivern contrastava amb l'escalfor de la calefacció del tren. Entre calfreds, a l'andana, van xerrar encara una bona estona. Es van passar els telèfons i es van acomiadar amb una ferma encaixada de mans, mentre ella observava els ulls intensos i brillants d'aquell jove estudiant il·lusionat que rondava la vintena.

Es va asseure a esperar en un banc de l'estació, amb el paperet del telèfon a les mans. I va sentir el ple convenciment, lluny de tòpics, que aquell era l'inici d'una vella amistat. Es va guardar el paper a la butxaca i va aparèixer el cotxe dels seus amics.

Avui ha anat a la presentació del darrer llibre d'un vell amic, un prestigiós doctor i escriptor reconegut. Encomanava joia i il·lusió mentre explicava la seva obra i responia les preguntes dels nombrosos assistents. Tan bon punt ha acabat l'acte, l'escriptor ha esquivat periodistes i caçaautògrafs i ha anat a trobar la seva amiga, a qui ja havia descobert entre els assistents. S'han abraçat, ell li ha signat el llibre i s'han acomiadat amb una ferma encaixada de mans, mentre ella observava els ulls intensos i brillants d'aquell home que rondava la cinquantena.

S'ha assegut amb el gruixut llibre sobre les cuixes, llegint la sincera dedicatòria que acabava, amb lletres grosses, "per una vella amistat".